

Tuinieren is geen taakstraf

Curt Shaffstall

De snoeischaar wordt ingevet en gaat met het schepje, het harkje en de werkhandschoenen in een emmertje; het is net een strandsetje. De papiergrijper die ik bij het Wijkcentrum kon afhalen hangt aan een haakje onderaan de trap. Daar blijven de laarzen ook een dagje staan, want dan kan het zand er zo afgeslagen worden voordat ze meegaan naar boven.

Vrijwillig tuinieren in de gemeentelijke plantsoenen doe je natuurlijk alleen bij mooi weer. Gegarandeerd dat je dan ook met mooie verhalen thuiskomt, want je burens komen even langs, soms met een plantje, en daar loopt Max Pam met zijn zoontje, andere passanten vragen de weg. Je hebt nog nooit zoveel lieveheersbeestjes gezien die ook nog allemaal met elkaar bezig zijn. Je ontdekt dat de mannetjes aanmerkelijk kleiner zijn dan de vrouwtjes. Geen mieren, geen pieren, hoe zou dat komen? De grond is een lapjesdeken. Wit zand, bruin, zwart en ook veel afval. Van gisteren en van vorig jaar. Een verhaal apart.

Op de buurtvergadering van de Johannes Vermeerbuurt van 29 november 2004 legt onze buurtgenoot Curt Shaffstall het plan voor om het schrale plantsoentje waarin het pas schoongemaakte standbeeld van

Descartes zijn plek heeft, wat meer allure te geven. Een tekening gaat rond waarop een ambitieus plan voor het volledig invullen van de ruimte met uitwaaierende stroken beplanting van uiteenlopende kleur en bloeitijd. Er moet natuurlijk wel een hek omheen vanwege honden, fietsen, zelfs auto's en ook om het waaiend vuil een beetje buiten te houden. De wethouder vindt het een goed plan en biedt aan om de grond te verbeteren, de beplanting aan te leggen, en het hek te plaatsen, op voorwaarde dat de buurt het onderhoud op zich zal nemen. Spontaan bieden buurtbewoners zich aan om, samen met Curt, de tuin te gaan onderhouden. Na kort onderhandelen gunt de wijkbeheerder ons ook hekken voor de twee lapjes openbaar land aan de overzijde van lijn 16, waarover buurman Johannes en ikzelf ons ontfermen, en naar later blijkt, tezamen met onze beide echtgenoten.

Een van de speerpunten van ons stadsdeelbeleid krijgt vorm: burgerinitiatief en -participatie in de openbare ruimte.

De wethouder vindt het een goed plan en biedt aan om de grond te verbeteren, de beplanting aan te leggen, en het hek te plaatsen, op voorwaarde dat de buurt het onderhoud op zich zal nemen.

Dit voorjaar was erg koud en het duurde even voordat de eerste spade de grond in ging, maar het werk is verslavend. Met geen zweep ga ik rondjes rennen in het Vondelpark maar voor spitten in een eeuwenoude vuilnisbelt doe ik mijn laarzen aan. En als aanhoudende regen de tuin in een mum van tijd verandert in een woekering van onkruid, denk je onwillekeurig: dat is ook groen en het mag best even laten zien wat het kan. Gelukkig heb ik geen verstand van natuur maar daarvoor kan ik bij Els van Johannes terecht. En Gonny, bij wie we altijd mogen aankloppen voor

vervolg pagina 16

de tuinslang, kent van alle planten zelfs de Latijnse naam.

De tuin van Curt c.s. is nu al spectaculair. Bij die van ons wordt per keer overlegd wat we gaan proberen. Het voorjaar liet al veel kleuren zien. Kijken wat de zomer doet. Het is onze speeltuin.

En opeens heeft iemand op maar liefst acht plaatsen witte geëmailleerde bordjes aan het hek geschroefd. Daarop een tekstregel ondertekend met A.P.V. en een nummer. Voorbijgangers die het niet lukt om de Algemene Plaatselijke Verordening in drie seconden te bevatten vragen aan mij wat het te betekenen

heeft, alsof ik een aanbieding advertentie, of waarschuwing voor de hond. Een overbuurman heeft gezien hoe iemand op een avond de bordjes had aangebracht en daarna gefotografeerd. Wilde kunst dus. Op één bordje is inmiddels met een sjabloon een keurige pinguïn naast de tekst gespoten. Wilde kunst op wilde kunst, net lieveheersbeestjes.

Je komt met rode konen thuis en je hebt zelden zo'n zin gehad in een douche.

Wie mee wil doen kan zich aanmelden bij het Wijkcentrum.

Ben ten Berge